

MIDSOMMARNATT

av

Izabella Novo

Cirka 2000 ord

Alexandras fingrar var täckta av små sår och blåsor. Hon hade spenderat de senaste 30 minuterna med att fläta ihop grenar, löv och blommor till en midsommarkrans och hade hittills bara kommit halvvägs. Hon satt hukad över sitt arbete, den vita klänningen ihopknycklad under hennes ben och björklöv låg slängda hipp som happ runt om henne. En bit bort satt hennes familj och vänner och pratade högljutt men Alexandra hörde inget av det, hon var för fokuserad på sitt arbete. Hon måste vara klar innan det var dags att gå till midsommarstången.

En skugga täckte plötsligt Alexandras arbete och hon lyfte huvudet för att inspektera vem som hade vågat störa henne. Hon förde handen över ögonen för att ta skydd från de bländande solstrålarna och såg en jämnårig flicka framför sig. Flickan flyttade på sig så hennes huvud täckte solen och istället lyste upp hennes solblekta hår. Hennes klänning vajade lätt i vinden och i handen höll hon en midsommarkrans med en blandning av olika vita blommor. Alexandra tyckte hon såg ut som en ängel, om det inte vore för det kaxiga leendet som snabbt spreds över hennes ansikte.

“Är du inte klar än?” sa Vera med skratt i rösten. Hon kastade en blick ner på Alexandras halvfärdiga krans och satte sin egen på huvudet. Alexandra himlade med ögonen och förde sin uppmärksamhet tillbaka till sitt arbete. Vera böjde sig ner och vinkade en hand framför hennes ansikte.

“Hallå, jorden till Alex! Hörde du mig inte?” sa hon.

"Jo, jag hörde dig. Lämna mig ifred nu", svarade Alexandra och ignorerade hur hennes hjärta slog snabbare när hon hörde Vera säga hennes namn. Vera tog bort sin hand och suckade högt. Efter en stund satte hon sig ner framför Alexandra och började samla ihop björklöven. Alexandra tvingade sig själv att inte röra en muskel varje gång deras knän slog emot varandra.

Problemet med Vera var att hon var så älskad av precis alla och Vera visste mycket väl om detta. Hon var den populäraste tjejen i skolan, nej, i hela byn. Alla killar avgudade henne, alla lärare älskade henne och alla föräldrar önskade att deras barn var som hon. Även om man ville hata henne så kunde man inte. Alexandra var inget undantag. Hur mycket hon än försökte ignorera Vera så kunde hon inte bli av med henne. Hon kom över med bakelser till hennes föräldrar, lekte alltid med hennes lillebror, tog anteckningar åt henne varje gång hon var sjuk och erbjöd sig även att skjutsa henne på sin cykel när Alexandra brutit benet. Detta var endast när de var ensamma. I skolan ignorerade Vera Alexandra och umgicks med sina andra populära vänner. Alexandra kunde därför inte förstå varför Vera hade bestämt sig för att just idag sätta sig vid henne när flera från byn kunde se dem.

"Ska du med till midsommarstången sen?" frågade Vera efter en stund.

"Varför tror du jag sitter här och stress flätar en krans?"

"Kom igen Alex, det är midsommar. Ryck upp dig!"

“Vill du dö eller?”

“Nej, det vore väldigt synd om jag dog innan jag fick lära känna dig.”

“Du känner mig.”

“Inte tillräckligt! Jag känner inte den glada Alex. Jag vet att hon finns där inne, kom igen, ett litet leende bara”, sa Vera och vred huvudet på sned och la det mellan Alexandras ansikte och blomsterkransen. Hon kunde inte stoppa leendet som spred på hennes läppar och vred bort ansiktet med en fnys. Vera drog bort huvudet och log som om hon precis vunnit första pris.

“Ha! Visste att hon fanns! Du passar verkligen i rött dessutom”, sa hon glatt och petade lätt på sin egen kind. Alexandra rynkade på ögonbrynen och förde snabbt upp handen till sin kind. Den var brännhet. Hon blängde på Vera som flinade tillbaka.

“Tyst med dig nu, annars kommer jag inte bli klar och då tänker jag inte gå”, sa Alexandra och fortsatte jobba på sin krans. Vera svarade inte utan fortsatte pilla på björklöven.

Efter ett tag så blev Alexandra äntligen klar. En blandning av blåklint, rödklöver och prästkrage satte hon försiktigt på sitt huvud och tittade förväntansfullt på Vera. Vera klappade dramatiskt sina händer långsamt och skakade på huvudet. Alexandra knuffade till henne så att hon ramlade omkull och reste sig upp. Hennes klänning var täckt av

gräsfläckar men det spelade ingen roll, hon hade snart vuxit ur den ändå. Utan att se om Vera klarade sig så gick hon iväg mot sina föräldrar. Alexandras pappa hade armen om hennes mamma som lutade huvudet mot honom. De båda hade rosenröda kinder och skrattade åt något som sagts vid bordet. Alexandra blev alltid varm av att se dem tillsammans, så mycket kärlek strålade från dem. Bakom henne hörde hon hur Vera joggade fram till dem. Hon vred ansiktet mot henne och blev bemött av ett leende istället för en irriterad min hon förväntat sig av någon som precis blivit övergiven. Alexandra visste att de aldrig skulle kunna vara som hennes föräldrar. Hur kunde någon som brann så starkt av passion och positivitet älska någon som så oundvikligen skulle dämpa deras ljus med sitt mörker. Någon som skulle fördärva deras karaktär. Alexandra slet sig från Veras stora frågande ögon.

“Ska vi röra på oss? Det börjar strax”, sa Vera högt till resten av bordet. Alla höll högljutt med och reste sig ur stolarna och började samla sina saker. Efter mycket krångel, letande efter ägodelar och svepningar från ölburkar började gruppen röra sig mot ängen där midsommarstången skulle stå. De flesta från byn hade redan samlats och stången var redan rest när de anlände. Musiken startade och flera sprang direkt in i cirkeln för att vara med i dansen. Vera tog tag i Alexandras hand och drog med henne medans hon ignorerade Alexandras protester. Alexandra kände ögonen från klasskamraterna i nacken och försökte dra sin hand ur Veras grepp. Vera drog henne bara närmare och log. Hon följde dansstegen med endast en hand och Alexandra härmade henne då hon inte hade något val, om hon inte dansade hade det sett ännu värre ut.

Efter ett tag så slappnade Alexandra av och sjöng med de andra. Hon dansade, skrattade och sjöng tills hennes hals gjorde ont och benen värkte. Hon och Vera tog sig ut ur dans cirkeln och la sig på gräset bredvid. De skrattade andfått och Alexandras kinder gjorde ont. Vera höll henne fortfarande i handen. Hon drog försiktigt bort handen så att hon kunde sätta sig upp. Hon fäste blicken på sina föräldrar som fortfarande dansade med hennes lillebror.

“Se, det var inte så illa, eller hur?” flämtade Vera från marken. Alexandra skakade på huvudet och småskrattade. Hon ställde sig upp men den här gången gick hon inte iväg direkt utan vände sig om och räckte ut handen till Vera. Vera tittade på hennes hand och höjde på ögonbrynen. Hon tog den samtidigt som det där välkända flinet spred sig i ansiktet och Alexandra ignorerade hur hennes hjärta fladdrade till.

“Om jag inte visste bättre hade jag sagt att du börjar gilla mig Alex.”

“Håll käften Vera.”

De tog sig till bordet deras umgänge hade satt sig vid. Resten av eftermiddagen flög förbi, fyllt med skratt och jordgubbstårta. När kvällssolen hängde lågt på himlen och de små hade somnat i sina föräldrars famnar började Alexandra känna av tröttheten hon också. Hon gömde en gäspning bakom sin hand och lindade en filt om sina axlar. Vera petade till henne på axeln.

“Du, ska vi gå och plocka blommor? Du vet de man lägger under kudden?” sa hon. Alexandra hade helt glömt bort att göra det insåg hon, så hon nickade och reste sig upp. Hon gick först fram till sin pappa och berättade om sina planer och klappade sin lillebror på huvudet som hade somnat i hans famn. Hon tittade sig omkring och rynkade ögonbrynen när hon insåg att hon inte kunde inte se sin mamma någonstans. Alexandra antog att hon redan gått och lagt sig och gick till Vera som stod en bit ifrån och väntade. De rörde sig långsamt närmare och närmare skogen och plockade olika blommor på vägen.

“Så, vem hoppas du på att du kommer se i din dröm?” frågade Vera så fort de var utom hörhåll från de andra. “En kändis? En lärare? En klasskamrat? Mig?”

“I dina drömmar Vera.”

“Ja exakt!”

“Fokusera på plockandet så vi kan gå tillbaka, jag är trött och-”

“Shhh!” avbröt Vera och tog tag i Alexandras arm.

“Vad är det? Det finns ingen-”

“Tyst sa jag. Kolla”, viskade Vera och pekade framåt. Alexandra följde hennes finger och kisade med ögonen. En bit fram skymtade hon två mänskliga figurer. Vera hukade sig ner

och började långsamt röra sig mot dem och drog med sig Alexandra. När de kom närmare såg de att det var en man och en kvinna som kysstes. Alexandra kände igen mannen, han ägde djurbutiken i byn. Kvinnan kändes familjär, men hon kunde bara se bakhuvudet. De drog sig ifrån varandra och kvinnan fnittrade till. Alexandra kände igen skrattet. Hon kunde inte andas. Kvinnan flyttade på sig och Alexandra kunde se hela hennes ansikte. Det var ingen fråga om saken. Hennes hjärta slog så hårt att det kändes som om det skulle flyga ut ur bröstet på henne. Hon kommer spy. Hon måste härifrån. Vera släppte hennes arm och det var det enda hon behövde för att springa därifrån. Hon brydde sig inte om de hörde eller inte, hon måste bara bort. Hon sprang tills skogen tog slut och ställde sig med händerna på knäna och flämtade. I fjärran kunde hon höra sin pappa skratta och Alexandra höll tillbaka en kväljning. Efter vad som kändes som en evighet dök Vera upp. Hon skrattade. Varför skrattade hon? Var det ett skämt? Var hon lika förvirrad som Alexandra?

“Jag visste det! Jag visste att det var han och inte prästen! Ida är skyldig mig 50 spänn”, utbrast hon. Alexandra kunde inte tro sina öron. Hon visste inte om hon andades längre.

“Vad sa du”, sa hon tonlöst.

“Vadå? Trodde du också att det var prästen? Jag tyckte det var rätt så uppenbart att det inte var det.”

“Vad fan menar du.”

“Va?” sa Vera och tittade förvirrat på Alexandra, som om hon var den som reagerade konstigt till situationen. “Du menar väl inte att du inte visste?”

“Visste du?”

“Klart jag visste, alla visste!”

“Alla?”

“Ja. I vintras var det bara rykten men sen under påsk så hade flera från skolan sett dem. Prästen och han är bröder så jag kan förstå att det är lätt att blanda ihop dem men-”

Vera hann inte säga något mer för Alexandra gick fram och greppade hennes arm hårt. Hennes hjärta dunkade frenetiskt, kroppen skakade och det smakade bittert i hennes mun. Hon behövde anstränga sig för att inte låta tårarna falla från hennes svidande ögon.

“Låt mig se om jag har förstått dig rätt. Du menar att du, och alla andra i skolan, visste om att min mamma var otrogen? Och ingen av er sa någonting till mig?” frågade Alexandra.

“Snarare alla i byn. Du menar att du seriöst inte visste? Du är mer blind än din pappa, han verkar i alla fall veta att något pågår och överkompenserar. Det är nästan sorgligt att se egentligen”, svarar Vera nonchalant som om hon inte precis vänt hela Alexandras värld uppochner.

Alexandra släppte taget om Vera och backade ifrån henne. Hon visste. Alla visste. Vera hade slagit vad med andra om vem mannen var. Alexandra kände alldeles för mycket och absolut ingenting på samma gång. Det var som om någon hade slitit hjärtat ur bröstet på henne och lämnat kvar ett ruttnande skal som knappt kunde hålla sig upprätt. Hon tittade upp mot Vera, hennes Vera. Hennes Vera som alltid funnits där vare sig hon ville eller inte. Hennes Vera som hade varit hennes hela dagen framför alla. Bakom henne såg hon sin mamma komma gåendes ur skogen med ett stort leende på läpparna. De fick ögonkontakt och hennes leende föll samtidigt som en annan person kom ut genom skogen. Alexandra vände sig om och började gå tillbaka till de andra medan varma tårar föll nerför hennes kinder och flera röster ropade efter henne. Hon ignorerade dem alla.